

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DAG
HAMMARSKJÖLD
nyt

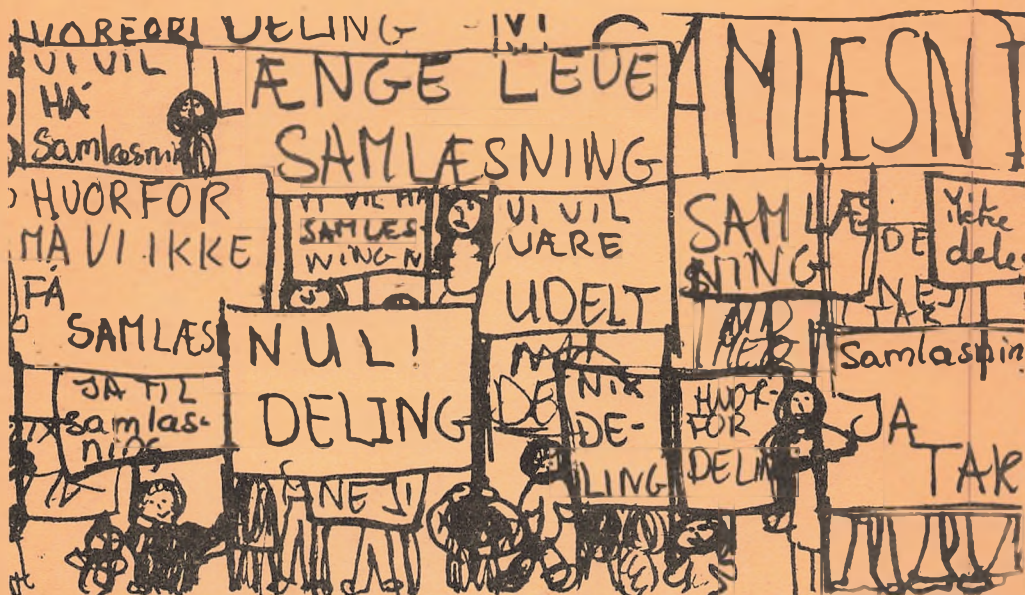
718158

3⁷⁸₇₇

2007

Demonstration for samlæsning

Alle 7. klasser i Gladsaxe mødte, torsdag den 9/12 1976, op ved Høje Gladsaxe Centeret, for at gå i protesttog til skolekommissionen, på grund af at de havde afslået (som alle sikkert ved) alle ansøgninger om samlæsning.

Der var mange, der medbragte protestskilte og der var også uddeling af fakler, som Enghavegård skole havde medbragt.

Klokken ca. 16.30 begyndte de ca. 300 elever protestmarchen. Det var oprindeligt meningen, at vi skulle have gået hele vejen ned ad Gladsaxevej og derefter videre op ad Søborg Hovedgade til Rådhuset, men da vi nåede til vandledningsvejen, blev vi stoppet af en patruljevogn, de sagde, at vi skulle dele os i grupper og gå ad biveje til Rådhuset.

På Rådhuset blev vi modtaget af journalister og filmfolk.

Der var blevet udvalgt en fra hver skole, som skulle gå ind og stille nogle spørgsmål til skolekommissionen, blandt andet:

1. Hvorfor de stemte som de gjorde.
2. Er det tilladt, at der sidder to fra samme familie i kommissionen, som hr. og fru Raffensøe.
3. Er det tilladt at stemme efter sin politiske mening.

Spørgsmålet, om der måtte sidde to fra samme familie i kommissionen, blev grint ud, men svaret er "ja".

Da de havde været derinde i 20 minutter, blev de bedt om at gå, fordi skolekommissionen havde andre ting at lave.

Sidste nyt om samlæsning 77-78

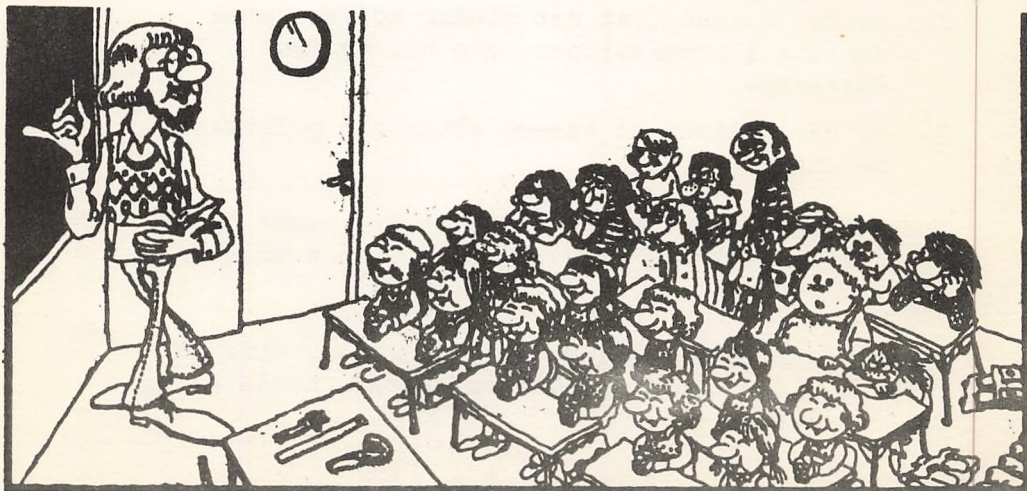
Som bekendt har skolen efter forældrenes ønske ansøgt om samlæsning for vore kommende 8. klasser.

Vi har nu fået svar fra skolekommissionen, der giver tilladelse til samlæsning, hvis nogle af de krav, vi havde opstillet som betingelser i ansøgningen, bliver skåret væk.

På denne baggrund har vi valgt at trække ansøgningen tilbage, idet vi på forældremødet, hvor planerne blev forelagt og godkendt, meddelte at vore krav var ufravigelige, idet vi mente, det var det absolutte minimum for at gå i gang med samlæsningen på forsvarlig måde. Vi må altså med beklagelse meddele, at det ikke har været muligt at gennemføre denne forbedring af undervisningen på nuværende tidspunkt. Vi mener stadig, tankerne bag samlæsning er rigtige - men betingelserne, man vil give os, er efter vor mening ikke gode nok.

Forældrene i 7.a og 7.f vil få en nærmere redegørelse på førstkommende ordinære forældremøde.

John Hansen

KARSTEN

tilbage fra

AFRIKA

Da jeg, for ca. 4 år siden, stod foran at skulle aftjene min værnepligt, valgte jeg at ansøge om at blive sendt til Afrika som U-landsfrivillig. Jeg var så heldig at blive godkendt til denne "tjeneste", og i februar 1974 drog jeg så af sted til Zambia sammen med min kone og mine to børn, efter at jeg havde været ansat på Dag Hammarskjöld skolen i et år.

Efter godt 2 år vendte jeg så tilbage til skolen. Det er såmænd allerede næsten et år siden, og skolebladets redaktør har i den forløbne tid gjort sig store anstrengelser for at få mig til at skrive lidt i bladet om mine oplevelser. - I den seneste tid har han været så ihærdig, at jeg ikke syntes, at jeg kunne være bekendt at udsætte det længere, så nu sidder jeg altså her og krammer kuglepennen og vrider hjernen.

Nå, - i virkeligheden vil jeg naturligvis hellere end gerne fortælle både vidt og bredt om tiden i Zambia, for det har været to sjove, triste, spændende, kedelige og fantastiske år, som jeg ikke for nogen pris ville have undværet.

Men - hvor er det svært, sådan lige at sætte sig ned og berette om to års brogede oplevelser på nogle få stykker papir. For at gøre det lidt lettere for mig selv - og måske lidt mere interessant for dig, som skal læse det - har jeg valgt at skrive om et enkelt emne, nemlig de afrikanske dyr. En anden gang får jeg så måske skrevet lidt om andre ting.

I godt og vel det sidste år af min tid i Zambia arbejdede jeg på en veterinær forskningsstation - d.v.s. et sted, hvor man blandt andet arbejder med at udforske dyresygdomme.

En del af tiden hjalp jeg med forskellige undersøgelser af vilde dyr, dels hjemme på Stationen og dels ude i nogle af vildt-reservaterne. På den måde fik jeg et ganske godt indblik i problemerne og arbejdet med at løse dem - og desværre er der jo altså mange og store problemer med at bevare de rester, som endnu findes af Afrikas fantastiske dyreverden.

Ligesom alle andre, er de afrikanske dyr afhængige først og fremmest af to ting: dels, at de har et sted at være, hvor der er plads nok og føde nok, og dels, at deres fjender ikke er stærke nok og mange nok til at udrydde dem. I dag er en masse af dyrene truet på begge punkter: de mangler plads og føde, og deres værste fjende, nemlig menneskene, er blevet så "stærke" og talrige, at dyrene ikke kan klare sig imod dem.

Den afrikanske befolkning er vokset med vældig fart og har brug for mere og mere plads, kvæget skal bruge græsgange og jorden skal dyrkes. Træer bliver fældet og græsset bliver ædt eller brændt af, der bliver mindre plads og mindre mængder føde til de vilde dyr. Samtidig drives der en masse jagt på dyrene med moderne skydevåben; jagten giver kød til middagsbordet og penge, når man sælger skind, horn og elfenben. Industri, minedrift, kraftværker, byer, havneanlæg ødelægger og forurener naturen. De vilde dyr smittes af kvægets sygdomme. Og sådan kunne man blive ved. Men er der da slet ingenting at gøre? Er der slet ingen, der gør noget? Jo, det er der trods alt, og man må i virkeligheden sige, at mange afrikanske landes regeringer endda gør vældig meget for at beskytte deres dyr. Der bliver brugt mange penge på denne opgave, selv af lande, som er så fattige, at de har mere end nok at gøre med at skaffe føde nok til befolkningen.

Men hvad bliver der da gjort? Ja, i Zambia forsøger man at give dyrene et fast sted at være, hvor der er plads og føde nok, og hvor de er beskyttet mod jagt; d.v.s. man laver reservater og nationalparker, og man laver love, som forbyder jagt uden tilladelse og som freder dyr og planter. Desuden forsøger man at få befolkningen til at forstå, hvor vigtigt det er at bevare dyrene, ved hjælp af "reklame" i radio, aviser, plakater o.s.v. og ved hjælp af skolens undervisning. Men det er langt fra let at føre alle disse ting ud i livet; det er kostbart og giver en utrolig masse praktiske problemer.

I Zambia er der 18 Nationalparker og en hel del "reservater". Forskellen på et "reservat" og en "Nationalpark" er, at Nationalparken er et totalt fredet område, mens reservatet kun er delvist fredet, d.v.s. der kan f. eks. bo mennesker og gives jagttilladelse.

Zambias Nationalparker dækker et område på størrelse med Holland og Belgien tilsammen, og selv om Zambia er et stort land, er det alligevel en stor del man således "forærer" dyrene. Men det er let at forstå, at det kan være svært at holde styr på så vældige stykker land.

Et af de helt store problemer er krybskytteriet. Jeg har selv været med til at arrestere en krybskytte i en Nationalpark, og når man har prøvet det, forstår man, hvor svært det kan være at forhindre ulovlig jagt. Affæren foregik, mens jeg en månedstid var ude at arbejde sammen med en biolog i en Nationalpark nær grænsen til Angola.

I parken findes omkring 35.000 gnuer samt en mængde andre større dyr, og det var egentlig disse dyr, vi skulle have lavet forskellige undersøgelser af, men desværre måtte meget af vores tid gå med at klare alle mulige praktiske problemer. Alene at komme ud til parken var ikke helt ligetil: vi måtte selv medbringe alt, hvad vi skulle bruge, lige fra benzin til madvarer, og vi bumlede af sted i to dage i vores tætpakkede Landrover, før vi nåede derud. Ingen veje, et par sandede hjulspor, en vældig, flad slette, en lille by og nogle få, spredte landsbyer. Vi fandt et sted at slå lejr, og herfra fore-

tog vi så små "ekspeditioner" rundt omkring i parken. Blandt andet besøgte vi fire små "stationer" - d.v.s. et par blikskure og nogle stråhytter - hvor parkens faste vildtbetjente boede.

Fra en af disse stationer fik vi så en dag melding om, at betjentene havde fanget en krybskytte. Vi var ikke meget for at tage os af sagen, for der var langt derover, og vi måtte spare på benzinen, som vi skulle bruge til vores egne ture. Men der var ingen vej udenom, vi var den øverste myndighed i parken og måtte af sted for at hente manden og bringe ham til byen, så han kunne stilles for retten. Det varede 5 timer at køre de 50 km gennem det løse sand, men vi opmuntrede hinanden med, at det trods alt var rart, at betjentene endelig havde fanget en af disse "modbydelige" krybskytter. Men da vi endelig stod ansigt til ansigt med manden, var det alligevel svært ikke at føle medlidenhed og forståelse. Han kom fra en landsby, som lå ca. 100 km fra parken. Han var taget af sted med sin lille søn og en slags slæde forspændt med to okser, og det havde taget dem en uge at nå den lange vej. Han havde skudt 4 gnuer, havde tørret kødet og læsset det på slæden, og var så blevet arresteret, da han skulle til at tage hjem. Og nu stod han der og var blevet kaldt en gemen tyv for øjnene af sin søn. Han havde fået at vide, at han kunne regne med en stor bøde, måske fængsel, og skulle måske vende hjem til landsbyen i vanære, uden okser, gevær og kød. Det var pludselig blevet svært for os at vælge imellem, om vi skulle slæbe ham for retten for at hjælpe dyrene i parken eller om vi skulle lade ham slippe for at hjælpe ham selv og hans kone og barn.

Men der var jo alligevel ikke andet at gøre end at tage ham med; vi var "ansat af regeringen" og havde ikke lov til at løslade ham.

Og så af sted igen. 75 km ad et sandet spor ind til byen, og næste morgen kunne vi så drage alene tilbage til vores lejr. En uges tid senere hørte vi, at krybskytten havde fået en meget mild dom, nemlig ca. 200 kr. i bøde. Han havde forsvaret sig

med, at han ikke vidste, at det var forbudt at gå på jagt i området, for det havde man jo altid måttet før det blev lavet til Nationalpark. Desuden erklærede han, at han var fattig og havde brug for kødet til sin familie. Både dommer, anklager, forsvarer og politi samt alle tilskuerne til retssagen var faktisk enige med ham, de stammede nemlig alle der fra egnen, og syntes også, det var urimeligt, at deres gamle jagtområde pludselig for få år siden var blevet udnævnt til "Nationalpark", så de ikke længere kunne skaffe sig billigt kød. Så selv om dommeren måske gerne ville forsøge at være retfærdig og give en streng dom (4 gnuer giver 4-500 kg kød) er det svært at bebrejde ham, at det kun blev til en ret lille bøde. Men skønt vi nok var lettede over, at vi ikke havde været med til at kaste krybskytten i ulykke, var vi også klare over, at den milde dom ville få den betydning, at der ville blive ved med at komme krybskytter, måske endda flere end før, nu hvor folk kunne se, at der ikke ville ske dem noget særligt, hvis de blev arresteret.

På det første billede kan man se nogle fiskere med fangsten hængende på deres fiske-spyd. Fiskene er en slags maller, som kan veje op imod 50 kg stykket. De er af stor betydning for de folk, som bor i landsbyerne omkring parken, og derfor har regeringen givet landsbyerne tilladelse til at fiske inde i parken. Fiskeriet foregår med en særlig slags spyd, og så kan man jo nok forestille sig, at det kan være fristende at tage et jagtspyd med foruden fiskespyddene, når man skal på fisketur. Det skete ofte, at vi på vore ture mødte fiskere, som medbragte jagtspyd, og så var det vores pligt at tage disse våben fra dem; vi fik på denne måde grundlagt en pæn samling af mange flotte spyd. Men igen stod vi over for det samme problem: skulle vi straffe ordentlige folk for noget, som de følte var deres gode ret, bare for at beskytte nogle vilde dyr? Når vi stod over for en flok venlige fiskere, som blot troede, at vi ville hilse på dem, så følte vi os som et par forbrydere ved at tage deres jagtvåben fra dem. Men når vi så den næste dag fik øje på en gnu, som humpede ynkeligt af sted med et knækket spyd stikkende ud af skulderen, var vi igen på dyrenes parti, imod menneskene.

På samme måde er det med næsten alle de andre problemer, som angår de vilde dyr og naturen i Zambia. Der er altid to sider af sagen, hvem kommer i første række, dyr eller mennesker?

I Zambia forsøger man at standse rovdriften på landets træer. Før i tiden var der træbevoksning næsten overalt, men i dag har folk fældet så mange træer, at skovene i mange egne er ved at forsvinde. Men hvis man forbyder træfældning, hvad så med den familie, som nu ikke længere har brænde til den ild, som de skal lave mad og varme sig ved?

Lad mit give et sidste eksempel: På det andet billede står en af mine venner ved resterne af en død lechwe. En lechwe er en antilopeart, og denne specielle slags lechwefindes kun et sted i verden, nemlig i den Nationalpark, hvor billedet blev taget; det er et område på størrelse med Lolland.

Lechwen på billedet var død af lungetuberkulose. Ca. 1/3 af lechwerne er døde af denne sygdom inden for få år. De er blevet smittet af kvæg, som blev sendt til græsning i Nationalparken af nogle folk fra landsbyerne rundt omkring. Efter loven skulle kvægejerne idømmes bøder og deres kvæg skulle skydes; men hvad skal man sige til en kvægejer, hvis kvæg måske dør af sult, hvis det ikke får lov at græsse der, hvor det altid var tilladt før i tiden?

Det er klart, at spørgsmålet om, hvem der skal tages hensyn til, mennesker eller dyr kun kan have et svar, nemlig, at det er mennesket der må komme i første række. Og så kan det jo se ud til at være håbløst at tro på, at dyrene kan reddes i det lange løb. Der er også mange, som mener, **at** det er håbløst, men andre håber trods alt, at det vil lykkes.

Men den eneste måde, det kan lade sig gøre på, er nok ved at give folk i Afrika bedre levemuligheder, sådan at de ikke længere behøver at jage de vilde dyr og ødelægge naturlige opholdssteder. Med andre ord, hvis man kunne afskaffe fattigdommen i Afrika, kunne folk dér også bedre have råd til at bevare den vilde natur og dyrene, selvom man må nøjes med parker og reservater. Og så kommer pegefingern selvfølgelig: for det er jo nemlig mest alle os hér i den rige del af verden, som kan hjælpe Afrika af med fattigdommen - så til syvende og sidst er det nok os, som råder over dyrenes skæbne.

Karsten Møller

Bag kulisserne

Jeg er af bladudvalget blevet bedt om at skrive et stykke om juleforestillingen.

Nu er der jo det ved det, at I allesammen har set det, så jeg vil fortælle om forberedelserne og om, hvad der foregik bag kulisserne.

Som I jo nok kan huske, så spillede vi i år stykket, "Årets fund", som vi dog døbte om til, "Panik i studiet".

Vi begyndte ca. 3 måneder før jul. Kurt van Hauen, som er skolebetjent på Kennedy skolen, fik vi over-talt til at finde ud af, hvad vi skulle spille, og så være ham, der stod for det.

Kurt fik rekvireret nogle brochurer over, hvilke stykker der var til at få fat i. Han fandt et stykke, der hed "Årets Fund", men da vi fik hæfterne hjem, kunne vi alligevel ikke bruge det. Stykket var nemlig skrevet for flere år siden, og virkede mindre interessant til nu-tidens børn.

Kurt brugte så en week-end til at skrive stykket om, og det resultat, der kom ud af det, havde ikke spor med "Årets Fund" at gøre.

Da vi begyndte på prøverne fandt vi ud af, at det i stedet for måtte hedde "Panik i studiet", da der rent faktisk gik panik i det hele. Det skal dog siges, at næsten alle de mærkelige episoder man så i stykket var instuderet og gennemprøvet, så det skete på de rigtige tidspunkter.

For at lave sådant et stykke skal man jo bruge en hel del rekvisitter.

Det første, Kurt og jeg lavede, var TV kameraerne. Her brugte vi en hel lørdag i sløjdsalen med at save, høvle, skrue og lime. Da et TV kamera jo er til at køre rundt med i studiet, skulle vi bruge noget, der kunne rulle. Her måtte Orla og jeg undvære vore stole i 2 måneder, da vi fandt ud af, at understellet til stolene kunne bruges. Alle de andre ting, vi havde på scenen, blev ligeledes lavet om aftenen og i week-ends. Disse stod Kurt, Hjalmar, Peter og jeg for.

Som I jo nok hørte, så var der nogle høns, der gik og sagde gok-gok i starten. Der var ikke nogen af os der kunne sige som en hønsegård, så da Kurt en dag kørte på landet, gik han ind på en bondegård med en båndoptager i hånden. Han fik lov til at gå ind i hønsehuset og optage deres kaglen. Om det var på grund af Kurt eller båndoptageren, at de ikke ville sige noget, ved jeg ikke. De ville i alt fald ikke sige noget, før Kurt jagtede dem runde inde i hønsegården og fik dem til at skælde ham ud. Det var forøvrigt også på den bondegård, at vi fik foræret halm til den høstak, der stod midt på scenen.

Det gik ret let med at finde skuespillerne, der skulle være med, og få lavet de sanggrupper, der skulle bruges.

Vi havde mange prøver om aftenen, men der var hele tiden noget, der kiksede. Nogen gange var musikerne

væk, når en gik i gang med at synge. Andre gange kom nogen ind på scenen på forkerte tidspunkter, og andre gange igen fandt Orla og Kurt ud af at lave om på stykket, så der skulle indøves noget nyt. Vi havde også lange ventetider, fordi nogen mødte for sent til prøverne.

Da vi nåede til generalprøven, hvor forældrene kunne komme og se det, havde vi endnu ikke haft en prøve, hvor der ikke var noget, der kiksede, men denne aften forløb det glimrende, og vi var meget glade over, at så mange var mødt op. Der var ca. 200 mennesker.

FRA NÆVN

kan tages ud

Nyt fra skolenævnet

På møderne i januar og februar har vi gennemgået skolens budget for 1977, givet anbefalinger af ansøgninger om lærerkurser og med tilfredshed noteret os, at vor meget kraftige indsigelse mod klassesammenlægninger har virket. Vi medgår, at de af skolens klasser, som har et meget lavt elevtal (5.kl. trin) bliver slået sammen efter sommerferien.

Den 17/2 1977 mødtes forældrerepræsentanterne med skolenævnet over en kop kaffe. Flemming fortalte lidt om, hvad nævnet lavede og mindede om vores spalte i Dag Hammarskjöld Nyt, hvor vi giver referat af møderne. Liv ridsede op, hvilke problemer der havde været med ansøgningen om samlæsning af 7. klasserne, hvor nævnet havde indkaldt det pågældende klassetrin og givet forældrene en grundig orientering om fordele og ulemper ved samlæsning. Derefter havde det været diskuteret klassevis og der havde været afstemning i klasserne. De forældre, der ikke var til stede, havde også fået mulighed for at give deres mening til kende.

Skolekommissionen sagde først nej, men efter demonstration og protester fra børn og forældres side, forhandlede kommissionen sig frem til, at man godt ville give samlæsning, men på lidt andre betingelser end dem, lærere og nævn havde krævet. Dette sagde lærerrådet nej til.

Nævnet havde ønsket at høre forældrenes holdning til spiritus ved elevsammenkomster. John fortalte, at der er forbud mod udskænkning af spiritus og stærke drikke for personer under 18 år i klubber, institutioner samt lokaler underlagt kommunalbestyrelsens ansvarsområde. Overtrædelse betragtes som afskedigelsesgrund. Det eneste der så kan diskuteres er, om der skal være spiritus til klassefester holdt på privat område. En mor fortalte, at på et forældremøde i hendes barns klasse, var man blevet enige om, i hvilket omfang det skulle være. Vi var vist alle enige om, at det lød fornuftigt og nævnet håber, det

bliver taget op til efterfølgelse.

Niels rejste spørgsmålet om, hvordan forældrerepræsentanterne ville bruges. Det viste sig, at der var meget stor interesse for, at klasselærerne brugte dem noget mere, og man mente også, der skulle arrangeres undervisningssituationer. Var der særlige spørgsmål, ville man gerne tage stilling til dem.

Desuden kom andre ting frem, blandt andet om det var muligt at orientere hjemmene om de undersøgelser, som sundhedsplejersken foretager inden lægeundersøgelsen. Sundhedsplejersken vil løse dette problem ved fremtidig at sende meddelelse hjem til børn i børnehaveklasserne og 1. klasser.

Som vi plejer sluttede vi mødet ved 22-tiden. Håber forældrene syntes de fik noget ud af det, det gjorde vi.

NÆVNET

Vi kom af sted fra skolen kl. ca. 23.00 og næste dag skulle vi så spille for eleverne.

Den første forestilling var allerede kl. 9.00, så vi måtte møde kl. 7.30. Her havde vi alle et fælles kaffebord og morede os godt.

De to forestillinger forløb fint og kl. 11.15 kunne vi sige hinanden tak for godt samarbejde.

Verner Petersen

Elevråd

Vi har nu langt om længe fået oprettet et elevråd på skolen, det er ikke rigtigt kommet i gang endnu, men vi har da allerede afholdt nogle møder, og har da også vedtaget nogle ting - blandt andet om selve elevrådet.

Der må kun være een repræsentant fra hver klasse, til møderne. Dernæst skal der være en kontaktmænd for lærerne, endvidere en formand, næstformand og en sekretær. Disse fire poster er foreløbig blevet udstyret med følgende:

Kontaktmænd : John Hansen

Formand : Sussie Groset, 9.e (nr. 20)

Næstformand : Poul Jensen, 7.d (nr. 21)

Sekretær : Hanne Jensen, 7.a (nr. 14).

Elevrådet går fra 4. - 10. klasse og næsten alle klasser er mødt op til de pågældende møder, men vi håber selvfølgelig, at de resterende klasser, som endnu ikke har vist sig, vil møde op til de kommende møder, som fremover vil finde sted på onsdage i 11-frikvarteret - mellem kl. 10.40 og 11.30 - på nr. 0 (støttelokalet), (ellers kommer det til at gå ud over for mange timer). Da det er i spisefrikvarteret, må repræsentanterne gerne tage deres mad med.

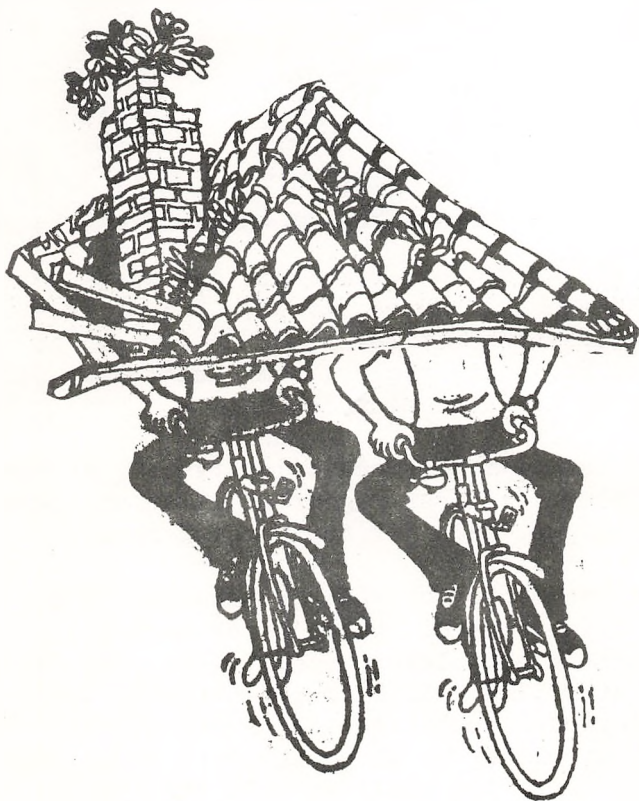
Elevrådet er blevet til, for at elever kan komme frem med de ting, de er utilfredse med, eller ting som de gerne vil have lavet om på skolen.

På et elevrådsmøde kan man således diskutere alt, hvad der er behov for, såsom:

Svineri på husgerning, bedre klokke i gården, boldbanen, skolefest, tag over cyklerne o.s.v. Det er ting, som der har været taget op. Hvis I har nogle problemer, I gerne vil have taget op, så henvend jer til jeres klasserepræsentant, eller direkte til formanden/næstformanden, emnet vil så blive diskuteret på næste elevrådsmøde.

En ting, som vi har diskuteret nogle gange, er trådt i kraft, det er bedre musik i højttalerne. Det er blevet ordnet således, at hvis I har nogle bånd eller plader, som I gerne vil have spillet, så skal I henvende jer til Kim i 9.e på nr. 20, han vil da skrive jer op på en liste og efter tur vil jeres bånd blive spillet - i 11-frikvarteret.

Andre ting, vi har fundet ud af, er, om der skal være tag over cyklerne, det synes vi, og man er i gang med at søge om det.

Vi håber, fra bestyrelsens side, at alle vil møde op fremover, for et elevråd kan være godt på mange måder, bl.a. mere medbestemmelse.

Vi ses på onsdag -

Hilsen formanden.

INDE ORDNINGEN

Som en del af jer vel har bemærket, har vi på gangene nogle plakater, hvorpå der står "Gå og Tale". Disse plakater er sat op for at minde jer om, at vi på skolen har nogle regler, som skulle gøre det lettere for os at holde hinanden ud.

Somme tider har vi i lærerrådet indtryk af, at mange af jer føler, at disse regler er lavet specielt for at genere jer. Sådan er det faktisk ikke!!!

Vi er på skolen mange forskellige mennesker med forskellig opfattelse af, hvad der er hyggeligt, sjovt og rart. Nogle elever synes f. eks., at det er dejligt at spille bold i frikvartererne, dem har vi skolegårdens boldbane til. Andre elever foretrækker at sidde roligt og stilfærdigt og læse eller spille kort, dem skal der også være plads til, derfor må I ikke spille bold i klasseværelserne, men skal være rolige og stilfærdige, når I opholder jer i klasserne. Jeg ved godt, at I derhjemme "gerne" må spille fodbold i dagligstuen, men af hensyn til jeres mere stilfærdige klassekammerater, går det altså ikke på skolen.

At I ikke må løbe på gangene har også en årsag. Nogle elever tromler sig vej gennem gangene, og

nedlægger for fode, hvem de møder af elever og lærere. Da vi igen er en gruppe, som synes, at det er rarest, når vi kan undgå at blive "nedlagt", har vi reglen, for at I kære elever kan være i stand til at møde i skolen uden brækkede arme, blå øjne og stærkt bøjede næseben. Der er desuden en ting til. Hvis man er elev i børnehaverførste- eller anden klasse, bliver man simplelt hen rædselsslagen, når en elev fra et højere klassetrin kommer tromlende en i møde. Det føles som om en damptrølle havde tænkt sig at nedlægge en af jer store.

At vi ikke vil have jer på gangene skyldes simpelthen, at vi er henvend 40 lærere, der godt kan lide at undervise, og hvor mærkeligt det end lyder, kan vore elever også godt lide at blive undervist. Det har vist sig, at det er rarest at være sammen, når man kan nøjes med at tale til hinanden, og ikke behøver at råbe. Det kan kun opnås, når der er ro omkring os. Derfor ingen elever på gangene i timerne.

Det er også et stort problem for mange elever, der har været til P-fag, at de ikke må gå ned i deres klasser i spisepausen. Det er desværre sådan, at ikke alle klasser på skolen har deres egen klasse, derfor er der vandreklasser, som benytter nogle af jeres klasser. Da disse elever også skal have mulighed for at spise i fred og ro sammen med deres lærer, skal de elever, der skal have enten gymnastik eller P-fag før spisepausen, have enten madpakke eller penge med til time.

"Ja'men", siger så de håbefulde, der ved, at der ikke er andre i deres klasse, hvorfor må vi ikke være i vores klasse? Det må I ikke, fordi der er spisepause til kl. 10.55 og indtil da har jeres gymnastik- eller P-faglærer opsyn med jer, og selv om lærerne på Dag Hammarskjöld er dygtige, formår de dog ikke at dele sig op i 3 til 4 stykker, som så kan følge elever til deres hjemmeklasse eller i kantinen.

Elever, der møder for tidligt, skal opholde sig i skolegården eller hos fritidspædagogen. Denne regel er nødvendig, fordi klasserne stadig ikke alle har deres eget lokale. Jeg kan fortælle jer, som lærer i en meget vandrende klasse, at det er meget, meget irriterende, når I kommer rendende i slutningen af en time, fordi I "bare" lige skal ind med jeres taske eller jeres gymnastiktøj. Når nummer 5 kommer brasende ind, hører jeg beklageligvis til den type, der har meget svært ved at smile venligt, invitere jer inden for og pænt takke, fordi I er så venlige at afbryde min undervisning. I må respektere timerne, de er korte nok i forvejen.

Jeg vil slutte med en forklaring på reglen om, at I ikke må tage noget med ud fra kantinen, medmindre I har købt fælles ind og spiser i klassen. Det skyldes simpelthen ønsket om, at vores skole også om 3 år, er til at holde ud at være på. Reglen blev lavet af den simple grund, at I er nogle grise med at smide jeres tomme kartoner og toastservietter alle andre steder end i affaldskurvene. Kære venner, havde I været lidt mere påpasselige, var den regel aldrig kommet !!!!

Hvorfor må lærerne så tage deres mad med ud? Er jeres daglige indvending. Ganske enkelt fordi vores spiserum er lærerværelset, og da vi igen ikke er anderledes mennesker, end at vi hverken kan flyve eller bare svæve, er vi altså nødt til at gå, fra kantinen til lærerværelset. Som I jo nok har bemærket, går vi, når vejret tillader det, gennem den lille gård, det er noget, vi er blevet enige om for at undgå madtransport på gangene.

Jeres andet spørgsmål er gerne, hvorfor vi ikke skal bestille mad samlet? Det har vist sig at være meget besværligt, da vi kommer på lærerværelset til meget forskellige tider. Vi har ofte møder i spise-frikvarteret. Derfor var det meget svært for Inge at vide, hvilke lærere, der skulle have mad, hvorhenne de skulle have den og hvornår.

Hvis der er andet I kunne ønske at få en forklaring på, omkring vores indeordning, så skriv, og jeg skal efter bedste even besvare jeres spørgsmål.

Med håbet om fredeligere fremtid. Mette.

I N D E O R D N I N G E N

Lærerrådsvedtagelse af 18. december 1975:

- a. De elever, der ønsket at være inde i frikvarteret, må kun opholde sig i klasseværelset og vel at mærke roligt og stilfærdigt.
- b. På gangene er det kun tilladt at gå til eller fra sin klasse i lovligt ærinde.
- c. Hver lærer har ansvaret for sin egen klasse og må sørge for forskellige stille aktiviteter i klassen (spil, bøger o.s.v.).
- d. Klasselæreren har desuden pligt til, hvis der er problemer med klassen i frikvartererne, med det samme at træde til og "overtage" vanskelighederne.

Ud fra ovenstående retningslinier har lærerrådet den 10/3 1976 vedtaget følgende:

1. Lokale tilhører hjemmeklassen i frikvarteret. Har man to timer i samme fremmede lokale, har man dog "ret" til frikvarteret imellem - på lærerens ansvar. Man kan først komme tilbage og ind i sit klasselokale, når lærer fra forrige time har fået alle ud.
2. Vandreklasser opholder sig i frikvartererne enten ude, hos fritidspædagogen eller i kantinen.
3. Området foran kontoret er et venterum, ikke et opholdsrum.
4. Intet må fjernes fra kantinen - alt skal nydes der.

Eneste undtagelse: Elever henter samlet indkøb til hele klassen - transport i kasse/bakke.

Tallerkener, bestik m.m. må ikke fjernes fra kantinen.

Bestillingssedler, især for mindre klasser, anbefales.

5. Lærerne har opsyn med klasserne i spisepausen (til kl. 10.55), enten i klassen, i gården eller i kantinen. - Klassen skal være samlet - Dette gælder også for P-hold og gymnastikhold (+vikarer).

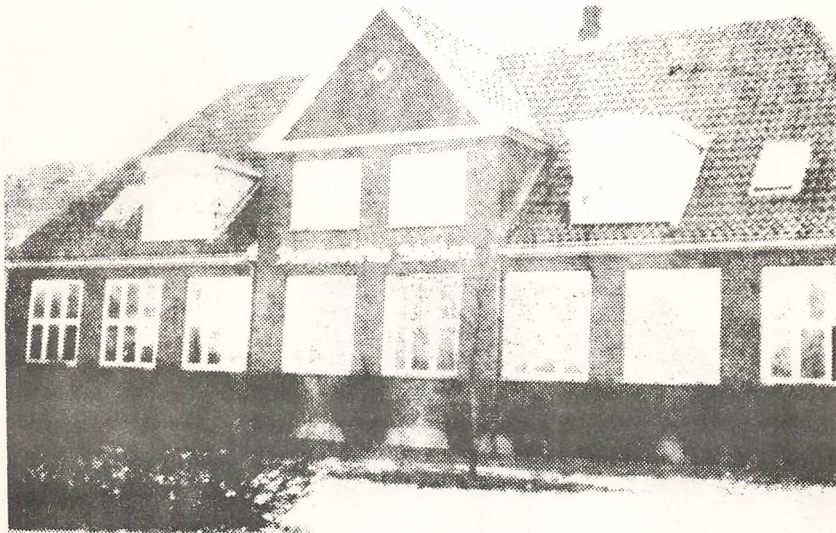
(8. - 10. klasses indeordning fortsætter uændret, d.v.s. at eleverne kan forlade klassen/skolen kl. 10.40 - 11.25).

6. Lærere, der ønsker at nyde kantinevarer, må bære disse til lærerværelset.
7. For tidligt mødte elever henvises til skolegård eller fritidspædagog.

6d på DANNEVIRKE

Vi startede kl. 8.00 fra Kirketorvet med bus til Hovedbanegården, hvor vi tog toget til Korsør, hvor vi tog færgen til Nyborg, hvor vi skulle med tog til Fredericia, fra Fredericia skulle vi med tog til Vojens, hvor vi tog med bus til Haderslev og videre med bus til skolen.

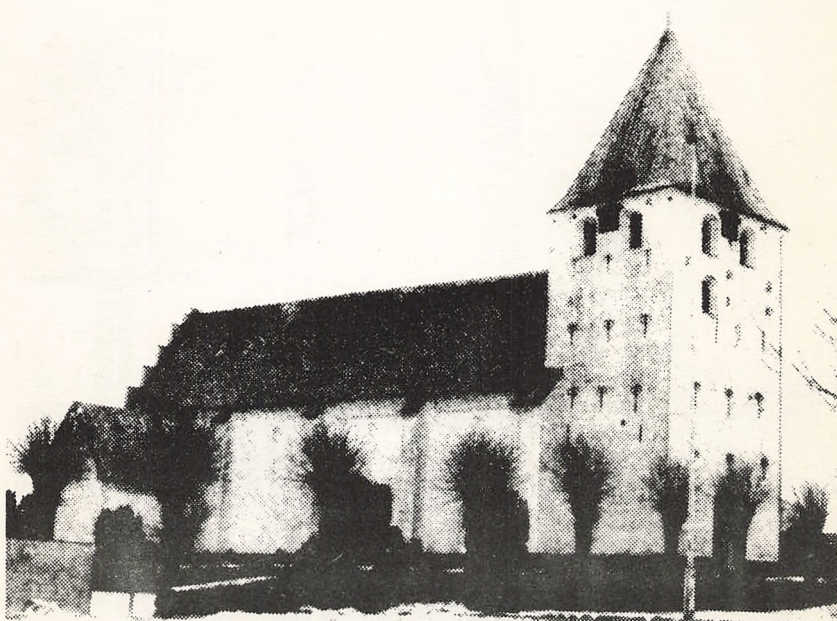
Vi var der ved 15-tiden. Her vik vi cocoa og boller og pakkede ud og så os omkring og gik en tur eller spillede bordtennis, som vi gjorde meget. Til aften fik vi krebinetter og æblegrød.

Efter maden spillede vi bordtennis og læste bøger, senere så vi fjernsyn og spillede båndoptager. Da klokken var 22.00, skulle vi op og sove. Vi sov ved 23.00 - tiden.

Tirsdag skulle vi på tur til Tyskland og Dannevirkevoldene og til Gottorp slot. Først skulle vi til Dannevirkevolden og Valdemarsmuren. Bagefter til Tyskland og Gottorp slot. Da vi var færdige, tog vi op til grænsekiosken og handlede to timer. Da vi var færdige med at handle, tog vi bussen hjem. Vi var hjemme ved 17-tiden.

Da vi kom hjem, gik vi op med vores slik og ting. Klokkeren 17.30 skulle vi spise, vi skulle have stegt flæsk og kartofter, til efterret fik vi æblekage.

Om aftenen hørte vi historie og spiste slik og fik te eller så fjernsyn. Da klokken var 22.00, skulle vi op og vaske os og i seng.

Onsdag skulle vi til Øsby kirke, hvor vi skulle male og tage billeder.

Da vi havde været der to timer, gik vi hjem og fik varmen og spillede bordtennis.

Til aften skulle vi have frikadeller og kartofler, bagefter fik vi koldskål.

Da vi havde spist, skulle vi ind i skolestuen og lave resten fra Øsby kirke færdig.

Da klokken var 20.00, så vi fjernsyn og fik te og nogen spillede bordtennis, da klokken blev 22.00, skulle vi op og vaske os og i seng.

Torsdag skulle vi til Frøslevlejren og til Dybbøl. Da vi havde spist morgenmad og taget tøj på, skulle vi med bussen kl. 9.00 til Frøslevlejren, hvor der var en mand, der fortalte om sin tid og oplevelser. Da han havde snakket i ca. 30 minutter om næsten det hele, gik vi rundt og så museet i barakken og i tårnet og så kort. Da vi var færdige, skulle vi spise ude i bussen.

Da alle var færdige med at spise og drikke, skulle vi til Dybbøl, hvor vi først gik ind og så det lille museum og bagefter ud og se Dybbøl mølle og skanserne, hvor vi gik et par minutter og så det, og vi tog nogle billeder af det.

Så gik vi op og tog bussen hjem til Dannevirkeskolen, hvor vi var kl. 16.30. Vi gik op på værelserne og fik varmen.

Til aften fik vi koteletter og kartofter og bagefter cacaosuppe.

Da vi havde spist, gik vi en tur for at få luft. Klokkeren 18.30 skulle vi ind i skolestuen og lave referat fra Frøslev og Dybbøl. Da klokken var 20.00 var vi færdige og derefter så vi fjernsyn og fik te. Klokkeren 22.00 skulle vi op og vaske os og i seng.

Fredag skulle vi med bybussen til Haderslev på byvandring for at se det hele. Her var vi et par timer og kiggede. Vi skulle hjem ved 16.30 tiden, hvor vi var ved Dannevirkeskolen.

Til aften fik vi flæskesteg og kartofter, bagefter fik vi citronfromage.

Efter maden skulle vi ind og lave vores ting færdige fra Haderslev, mens festudvalget lavede en fest til om aftenen for os andre.

Klokken 19.30 begyndte vi med at Niels og Christian mødte hinanden og bagefter var der nogen, der spiste æbler af et fad med vand.

Derefter skulle vi ind og have lagkage og sodavand. Da vi havde spist, dansede vi appelsindans og fik saftevand.

Da klokken var 22.30 gik vi op og vaskede os og gik i seng.

Lørdag om morgenen skulle vi pakke inden vi skulle spise, og da vi havde spist, skulle vi bære vores kufferter ned i gangen og ventede på bussen.

Den kom ved 9 tiden, hvor vi først skulle til Haderslev og der tog vi med en anden bus til Vojens, hvor vi tog toget til Nyborg, hvor toget kørte om bord på færgen til Korsør, hvor toget kørte til København. Fra København skulle vi med bus til Gladsaxe Kirketorv, hvor vi blev hentet ved 16-tiden.

Peter Nygaard **ed**

Kvindens og mandens rolle

Før i tiden var kvindens plads i samfundet i hjemmet som mor og husholderske, men i dag er det lidt anderledes.

Da kravene om bil, sommerhus, TV og lignende + folks leveomkostninger stadig stiger, må kvinderne (tit) tage arbejde ude, og derfor må arbejdet i hjemmet fordeles på hele familien, da det ellers vil blive en for stor opgave for kvinden. Der er mange børn i dag, der har pligter hjemme f.eks. opvask, oprydning, byærinder, tømme skraldepose, rede senge, støvsuge og hvad man så ellers kan finde på.

Så er der også dem, der har småarbejder som for eksempel at gå med hunde, passe børn, hjælpe til i forretningerne og gå med aviser eller reklamer.

Jeg selv skal rede seng og hjælpe med aftenopvasken. Det får jeg 25 kr. ekstra for pr. måned.

Igennem tiderne har der været flere forskellige kvindeoprørsbevægelser, f.eks. blåstrømperne, som var kvinder, der kæmpede for valgret, og rødstrømperne, der kæmpede for at få samme løn og arbejdsvilkår som mændene. I 1920 og 30'erne lavede man ofte film, hvor kvinden var en lille, hjælpeløs skabet dulle, der ikke kunne andet end at græde håbløst og skrige, når der var ved at ske noget og hvor manden var den store, stærke, lidt brutale, men alligevel beskyttende helt, der ordnede forbryderne og problemerne. Sådant syntes mange åbenbart stadig det skal være, f. eks. kan en pige ikke køre rundt på de store knallerter, som f.eks. Yamaha, Suzuki, Honda eller Kreidler eller på motorcykler, for de er beregnet til drengene og det er læderjakkerne også.

Næ, piger skal have en Velo Solex eller en Puch Maxi at futte rundt på, og sådan kan man jo blive ved, men der er heldigvis også mange, der er i gang med at bekæmpe denne skøre idé.

Fra en pige i 7. klasse

REDAKTION:

HJALMAR JESS

JAN-ERIK OG LISBETH, 7.A

FOTOS: KLAUS ANBRO

POSTADRESSE:

DAG HAMMARSKJÖLD SKOLEN

SKOLESVINGET 8

2860 SØBORG

TLF.: (01) 69 57 11

OPLAG: 750

TRYKT: 8/3 1977

AF: JOHN DESSAUER

PETER CHRISTENSEN

HJALMAR JESS